

Natassa Vassiliou is moeder van twee grote zoons. Ze hebben een bijzonder lieve zwarte kater, vijf goudvissen en een kikker in de vijver en af en toe een dikke spin in de badkamer. Samen wonen ze in een sprookjeshuis op het platteland vlakbij Leeuwarden, waar Natassa mensen en dieren helpt genezen. Af en toe schrijft ze ook verhalen of gedichtjes.

Reis naar de maan

door Sophia Vassiliou

Achttien jaar was Heinz en net geslaagd voor zijn vwo-examen. Hij genoot van de vrijheid die hij in de lente en zomer had, voordat hij aan zijn studie natuurkunde ging beginnen. Die middag zou hij met zijn vrienden de stad in gaan, maar omdat het zulk regenachtig weer was, hadden ze het plan laten varen. Heinz keek uit het raam naar buiten en droomde zo'n beetje weg, genietend van de tijd waarin hij bijna niets hoefde. Hij speurde de lucht af, maar waarnaar wist hij zelf eigenlijk ook niet. "Heinz!", hoorde hij zwakjes op de achtergrond. "Heinzl, waarom ben je nog hier? Ben je je afspraak in de stad vergeten?". Zijn moeder kwam bezorgd kijkend binnen. "Nee", zei hij afwezig, "we hebben de afspraak afgezegd. D'r is niks aan met zulk weer". "Gelijk hebben jullie", antwoordde zijn moeder goedkeurend en ze liep alweer weg om de afwasmachine leeg te ruimen. Hij hoorde haar zachtjes neuriën in de keuken. Heinz keek opnieuw naar de lucht en priemde met zijn ogen, alsof hij probeerde de wolken weg te kijken. Opeens zag hij iets, een klein roodachtig lichtje. Hé, wat was dat? Leuk, iets om naar te kijken, dacht hij verheugd. Hij ging het lichtje volgen. Het danste op en neer in de lucht en het leek wel alsof het al dansend steeds dichterbij kwam.

Wat zou dat nou zijn?, dacht Heinz hardop. Hij keek vlug om zich heen om zich ervan te vergewissen dat niemand hem had gehoord. De woonkamer was leeg en het hele verdere huis ook. Zijn jongere broertje zat op school en zijn vader in zijn kantoorruimte te werken. Die was half onder het huis, ver van de woonkamer vandaan. Hij concentreerde zich weer op het oranjerode lichtje en zag dat het echt dichterbij kwam. Dat had hij niet verzonnen. Hij kon nu duidelijk zien waar het lichtje vandaan kwam: iets ronds wat in de lucht rondvloog met enorme snelheid. *Wattefak*, zei hij in zichzelf, dat is toch geen ufo hè. Kom op, geen rare dingen vandaag! Het was leuk om naar een lichtje in de lucht te kijken en af te vinken dat het geen satelliet was, want die zaten veel hoger in de lucht. Die kon je niet zien bij bewolkt weer. Het was ook geen vliegtuig of helikopter en ufo's bestonden toch niet. Daar was geen enkel sluitend bewijs voor en geen enkele aanwijzing ook. Hij geloofde ook niet in graancirkels. Wie die maakten, wist hij niet, maar iemand die normaal in zijn of haar hoofd was, ging niet andermans graanvelden kapotmaken om een of andere onbegrijpelijke boodschap af te geven. Als je het nou over kolder had ...

Of het nou een ufo was of niet, het lichtje met zijn grijzige omhulsel bleef de nog steeds naar de lucht turende Heinz naderen en het ding had wel degelijk de vorm van een vliegende schotel. Hoe groot zou hij zijn?, dacht de jongen. Hij schatte het ding ergens tussen de drie en vijf meter breed en twee tot drie meter hoog. Hij zag nu overal in het rond kleine lichtjes, alsof er binnenin de ruimte licht brandde. Dat leek hem ook wel weer logisch, want anders kon je zo'n ding toch niet besturen of in de lucht terugvinden als iemand het dingetje van afstand bestuurde. Het was een vederlicht object, dat bijna geruisloos vloog. Het danste meer dan dat het vloog eigenlijk en dat ging op gracieuze wijze. Toen het schoteltje zo dicht bij hem was dat het in zijn tuin leek te zweven, hoorde hij het heel zachtjes fluiten door de wind. Maar het werd niet meegenomen in de richting van de wind, dus het werd bestuurd. Breder dan 3,5 meter was het dingetje niet en het zal zo'n 2,5 meter hoog geweest zijn, schatte hij inmiddels.

Het schoteltje naderde nog een klein beetje totdat het voor Heinz' raam hing. Hij schrok er een beetje van, want zijn moeder zou er zeker van schrikken als ze dat ding zag. Zijn vader zou het niet eens opmerken. Die zat altijd zo in een diepe concentratie te werken, dat Heinz er soms om moest glimlachen. Je kon een bom naast hem laten ontploffen, maar hij ging gewoon door met zijn werk. Zijn vader deed niets liever dan werken. Hij schreef wetenschappelijke boeken en soms zelfs lesboeken over techniek. Zoveel als hij van zijn werk hield, hield hij ook van zijn gezin. 's Avonds speelde hij graag een spelletje met zijn jongste kerel of hielp hij zijn oudste met zijn huiswerk voor school. Eén avond in de week kwam er een oppas en dan gingen hij en zijn vrouw uit. Ze hadden hun

mobiel aan staan, maar niemand mocht weten waar ze waren: de vrijdagavond was alleen van hen. Zijn ouders waren nog even verliefd op elkaar als toen ze elkaar net hadden leren kennen en dat wilden ze graag zo houden. Heinz hoopte dat hij ook een vrouw zou vinden met wie hij zo'n droomhuwelijk zou kunnen hebben.

Maar op het moment speelde er zich een droom vlak voor zijn ogen af. Hij dacht er geen moment aan om het ufootje te filmen, zo verbaasd was hij. Het ding bleef even hangen voor het raam, knipperde een paar keer met zijn lichten en toen zoefde het knoerthard weer weg. Heinz was slaperig geworden door het intense kijken en viel gelijk toen het ding weg was, in een diepe slaap. Hij droomde dat hij de ufo kon volgen, dat hij erachteraan vloog, ver de hemel in. De vliegende schotel racete hoger en hoger door de wolken heen, kwam erboven weer uit, waar de lucht weer prachtig blauw was. Nee, wacht eens: de lucht was niet dezelfde kleur blauw als die normaliter was, maar wat lichter en iets groeniger. *Aquamarijn* flitste door zijn hoofd, die kleur heette aquamarijn. Zeegroen. Wat was dat prachtig! Hij wreef zich in zijn droom eens in zijn ogen om te zien of hij dit allemaal echt zag, maar het ging niet weg. Nou ja, hij zou later wel uitzoeken of het echt was of niet. Eerst maar eens het avontuur in.

Het vliegende scheepje was al een stuk verderop en Heinz haastte zich ernaar toe. Dat ging gemakkelijk daar in die droomwereld! Was dat maar altijd zo, dat zou hem wel wat lijken. Heinz was als kind pijlsnel geweest, maar nu niet meer. Het kwam vast doordat hij hele dagen stil zat op school en daarna aan zijn huiswerk. Maar hier was hij nog sneller dan hij als kind was geweest en dat was genieten. Het scheepje reisde verder en verder van de aarde vandaan en tot zijn verbazing zag Heinz de maan steeds groter worden. Die kwam dus dichterbij of

beter gezegd: *hij* kwam dichterbij de maan. Nu zou hij te weten komen wat er op de maan te doen was. Wow, interessant! Dat wilde hij wel meemaken, dan kon hij dat mooi aan zijn vrienden vertellen. Nee, jullie zitten er helemaal naast! De maan is niet een satelliet van de aarde, maar ... eh ja wat wás de maan eigenlijk? Daar waren de wetenschappers nog lang niet uit! Iedereen dacht iets en iedereen stak de draak met mensen die iets anders dachten. Maar hij, Heinz, zou het vandaag waarschijnlijk nog weten. Daar zag het tenminste wel naar uit als het zo doorging.

Hij zag de maankraters nu duidelijk. Brrr dat ding zag er niet gezellig uit. Het bestond uit steen of iets wat op steen leek. Rotsen zouden het wel zijn, dacht Heinz. Een klein laagje lichtgroene begroeiing leek er af en toe te zijn, maar het was moeilijk te zien of dat correct was. Meer dan wat mos was het niet en verder had de maan geen fijne uitstraling. Hij voelde koud en kil aan, onherbergzaam en hard. Het licht dat er 's nachts van afstraalde, zag hij van zo dichtbij niet meer. Er was niks aan eigenlijk! Hij had geen last van zuurstoftekort zo in zijn droom, viel hem opeens op. Dat was wel handig! De ufo vloog regelrecht naar de achterkant van de maan. Wat spannend! Die kant van de maan kon je niet zien vanuit de aarde. Zou er een stel stiekemers zijn, die daar op die zijde van de maan iets uitspookten?, dacht Heinz grijnzend. De grijns was op zijn gezicht te zien terwijl hij sliep. Zijn moeder was de kamer zachtjes ingelopen en vond haar slapende zoon daar in de grote fauteuil van zijn vader. Ze glimlachte zachtjes toen ze hem zag grijnzen en ging de keuken weer in. Heinz dacht al dromend aan de achterkant van de maan en was helemaal opgewonden over wat hij daar zou vinden. Het duurde nog even en dan zou hij het te zien krijgen. Zijn maag draaide

om van de spanning en in zijn hoofd hoorde hij het prachtige lied van Pink Floyd over de maan *The great gig in the sky*.

Hij luisterde ernaar en opeens bevond hij zich helemaal alleen daar in dat machtige, grote, inmiddels niet meer aquamarijn maar meer inktzwart gekleurde universum. Hij kon de aarde zien en die was inderdaad blauw, zoals iedereen die haar vanuit de ruimte bezien of gefotografeerd had, altijd meldde. De mensen hadden toch wel geluk, bedacht hij zich, om op zo'n prachtplaneet te wonen. Jammer dat zoveel mensen er niet zuiniger mee omgingen. Hij zou daar vanaf nu nog meer moeite voor doen, beloofde hij zichzelf. Langzaam werd hij terug naar de aarde getrokken en viel hij in een steeds minder diepe slaap, totdat hij opeens nogal onzacht weer op zijn vaders fauteuil neer viel en klaarwakker was. "Asjemenou", hoorde hij zichzelf hardop zeggen. Hij schrok ervan en stond gauw op om een glas water uit de keuken te halen. Dat had hij wel nodig na zo'n droom. Hij nam zich voor om die nacht te proberen weer naar de maan te reizen. Je wist nooit of het hem zou lukken. Het zou gaaf zijn als hij zou kunnen ontdekken wat daar nou toch was, daar achterop die maan! Hij probeerde zich erop te concentreren om het zo te zien, zonder dat hij in slaap was, maar dat liep niet zo gesmeerd. Hij moest geduld hebben ...

Een nog wat verwarde Heinz kwam in de keuken aan om een glas water te halen. Zijn moeder was daar al bezig met het avondeten. “Bijzonder dat je in slaap viel, zo op papa’s stoel!”, merkte ze op. Heinz wist niet goed wat hij moest zeggen. Hij kon haar toch moeilijk vertellen wat hij eerst in het echt en daarna in zijn droom had gezien? Dat zou ze nooit geloven en eerlijk gezegd geloofde hij het zelf ook niet helemaal. Maar tegen de tijd dat hij een antwoord voor haar had bedacht, was ze al verdergegaan met de salade. Ze kon heerlijke salades maken en Heinz hoopte haar het geheim nog eens te ontfutselen. Voorlopig hoefde hij het huis nog niet uit, want de universiteit waar hij ging studeren, stond in hun eigen stad. Zo hoefde hij zijn familie niet te missen; daar zag hij helemaal niet naar uit. Hij had fijne ouders en een leuk jonger broertje, Toby, dat helemaal gek was op dieren. Hij nam de gekste beesten mee naar huis en het was dan ook nooit saai. Als hij ze een nachtje in huis had gehouden, was hij meestal al wel weer tevreden en begreep hij dat je een rivierkreeft, een egel of een eekhoorn niet als huisdier kon houden. Wanneer een dier gewond was, verzorgde hij het zelf met wat hulp van zijn moeder. Samen met zijn vader of met Heinz ging hij ze, zodra ze beter waren, weer terugbrengen naar de plek waar hij ze opgespoord had.

Heinz voelde een ongewone onrust in zijn buik. Hij wou dat het al avond was en dat hij kon gaan proberen om die ufo nog weer te zien. Dom dat hij er geen foto of film van gemaakt had! Maar hij was vast niet de enige die dat niet deed, want heel veel mensen zagen ufo's en heel weinigen van hen legden die vast. En als ze ze al vastlegden, was het vaak nog iets anders ook. Hij wist dus sowieso niet zeker of ufo's wel bestonden, ook niet na die vreemde ervaring van daarnet. Hij ging naar zijn

kamer, kroop achter de computer en zocht zo eens wat informatie op over sterrenschepen. Hij wilde wel graag weten of mensen er ook wat meer wetenschappelijks over wisten, bijvoorbeeld hoe die dingen eigenlijk werkten. Wat de brandstof was, waar ze op bewogen, hoe snel ze konden, hoe ze bestuurd werden en hoe ze gefabriceerd werden ... hij vond er wel wat artikelen over, maar die spraken elkaar ten eerste tegen en ten tweede geloofde hij er niets van. Het ging over iets wat *nulpuntenenergie* genoemd werd en dat betekende in feite dat mensen beweerden dat je vanuit het niets, vanuit 0, energie kon opwekken. Foto's erbij, filmpjes erbij ... ze gingen in een soort davidster van kristallen zitten en dan voelden ze energie. Nou, in huis stonden wel een paar bergkristallen. Zijn moeder vond die stenen prachtig en hij ging ze ophalen om het uit te proberen. Het waren er zeven, dus hij had er nog eentje over zelfs. Hij legde ze neer zoals op de foto's en ging in het midden zitten. In kleermakerszit, net als de man op de foto, want kennelijk moest dat. Hij deed zijn ogen dicht en concentreerde zich eerst op de kristallen, toen op helemaal niets, maar er gebeurde niets. Hij keek nog eens goed of hij iets fout gedaan had en probeerde het nogmaals, maar weer niets.

Toen was de gedachtekracht aan de beurt. Anderen beweerden namelijk dat zo'n sterrenschip bestuurd werd door middel van gedachtekracht. Dat leek Heinz onmogelijk, maar het leek hem ook onmogelijk dat zo'n ding überhaupt kon bestaan, dus waarom zou hij het niet eens uitproberen? Hij knipte een klein stukje papier van zijn kladblok af en legde dat op zijn bureau. Toen deed hij zijn ogen halfdicht en concentreerde hij zich erop met al zijn aandacht. Daar was hij altijd al heel goed in geweest, in focussen. Maar ook na een halfuur intensief focussen was het blaadje nog geen

millimeter verplaatst of de lucht in gegaan. Heinz besloot voorlopig dat beide ideeën van hoe een ufo zou werken, waarschijnlijk larioek waren. Hij hoorde zijn moeders stem van beneden aan de trap roepen dat ze gingen eten. Hij keek in de kamer van Toby of die daar was, maar blijkbaar was hij al in de keuken. Heinz liep nog in gedachten verzonken de trap af en beneden aangekomen hoorde hij de stemmen van Toby en zijn vader al. Snel liep hij naar de gezellige, grote woonkeuken en hij nam plaats aan de eettafel. Zijn moeder had macaroni gemaakt met een witte saus en een heerlijke salade, waarvan ze het geheim beslist niet wilde delen. Ze was natuurlijk bang dat haar mannen, zoals ze haar man en zoons bij elkaar altijd noemde, het anders niet meer zouden willen eten. Het eten was vast en zeker gezonder dan ze dachten.

Heinz wilde eigenlijk aan tafel zijn vader eens vragen of die wel eens iets had gelezen over ufo's. Wie weet wist hij er meer van. Maar Toby eiste alle aandacht op en terecht, want hij had samen met zijn hartsvriendje Marijn een egel gevonden in hun tuin, die gewond was. Marijn was er ook bij, hij mocht mee-eten met het gezin. De twee jongens hadden het diertje zelf van z'n teken af geholpen en ontsmet met zilverwater. Het beestje trilde nog een beetje, zelfs onder de warme deken die hij had gekregen en hij had als een beer gegeten, vertelde Toby trots. Hij en Marijn hadden een paar wormen uit de tuin gevist en nog wat bij de dierenzaak gehaald. Verder hadden ze het beestje een heel klein beetje melk gegeven omdat hij het zo lekker vond. Maar egels moeten niet te veel melk krijgen en dus had hij daarna water gekregen en een bakje kattenbrokken, die hij dankbaar had opgegeten. Misschien mochten ze het diertje een paar daagjes houden. Vader zei dat hij en moeder zouden bekijken of dat zinvol was en dat zouden ze na het eten gaan doen.

Heinz hielp zijn moeder na het eten met de afwas, terwijl zijn vader Marijn naar huis bracht. Toen die thuiskwam, zag hij er vermoeid uit en Heinz besloot hem maar niet lastig te vallen met zijn ufo vragen. Hij ging vroeg naar bed en grapte tegen zijn ouders dat hij in winterslaap ging, omdat hij die middag ook al had geslapen. Boven aangekomen, glipte hij snel in de douche en trok hij

vervolgens snel zijn pyjama aan, Met zijn haren nog vochtig ging hij op zijn bed liggen en hij sloot zijn ogen. Hij probeerde weer bij de ufo te komen, maar opeens werd er aan de deur geklopt. Toby kwam nog even bij hem liggen om te vertellen hoe blij hij was met zijn egel. Hij had hem al een naam gegeven: Piep, omdat hij zo lief kon piepen. Al pratend begon Toby steeds meer te gapen en na een minuut of 10 viel hij in slaap. Heinz tilde hem op en bracht hem naar zijn eigen bedje.

Toen hij terugkeerde, ging hij weer op bed liggen en probeerde hij zich nogmaals de beelden te herinneren, die hij die middag had gezien. Opeens lukte het! Hij zag het kleine sterrenschepje weer al dansend naar de maan schieten en zag zichzelf erachteraan vliegen. Het was een grappig gezicht en hij glimlachte erom. Het verhaal bleef daar niet weer steken net als die middag, maar het ging

verder, tot zijn verbazing. Het scheepje naderde de maan steeds meer en Heinz in de achtervolging besloot zich een beetje te verstoppen. Je wist nooit wie er in zo'n ding zat en of dat aardige mensen waren. Misschien werd het ding ook wel draadloos bestuurd, wist hij veel? Nulpuntenergie of gedachtekracht leken hem niet zo logisch, maar ook daar had hij niet echt bewijs van. Het was hem alleen zelf niet gelukt het na te doen. Zouden daar nou buitenaardse 'wezens' rondlopen op de maan? Dat was wel interessant zeg! Wellicht was hij de eerste die contact maakte met mensen van een andere planeet. Zouden die aardig zijn?, vroeg Heinz zich af. Meestal werden ze niet als echt toeschietelijk beschreven, maar het was niet zeker of iemand ze nou wel of niet had gezien. Als ze zich zo verstopten daar op de achterkant van onze maan, waren ze misschien niets goeds van plan. Of misschien waren ze bang dat de mensen op de aarde in paniek zouden raken. Vooral in Amerika waren mensen nogal paniekhazen, vond Heinz. Maar wie weet in Europa ook wel, als ze opeens een buitenaardse persoon zagen. Nou, hij ging het in ieder geval beleven en hij was er helemaal klaar voor.

Hij verstopte zich achter een rots en had opeens een verrekijker in zijn hand. Op het moment waarop hij daaraan had gedacht, was die er gelijk. Och ja, die etherische droomwereld ook! Hij keek door de verrekijker en zag het sterrenscheepje landen. Zoals hij al gedacht had, was het ufo'tje niet bemand geweest. Het bevond zich in een gigantische soort van hangar, maar dan voor sterrenschepen en een man in een speciaal pak liep met stevige tred op het voertuigje af. Hij deed de deur open en verdween binnenin. Even later kwam hij weer naar buiten, alweer alleen en hij hield iets in zijn armen, wat er niet al te lekker uitzag. Het leek wel op een bult schimmel. Heinz griezelde bij de gedachte en vroeg zich af wat het voor spul was. Lang hoefde hij daar niet over na te denken, want terwijl hij in slaap dommelde, ging de dagdroom gewoon door. Van achteren naderden twee mannen hem en ze gebaarden hem mee te komen naar binnen. Heinz dacht dat zijn laatste uur wellicht geslagen had, maar het was maar een droom, dus dat zou hij wel overleven, dacht hij dapper. Ze liepen om de rots heen naar het kantoor dat bij de hangar hoorde. Daar waren nog een paar mannen en ook een paar vrouwen, hoewel die in de minderheid waren. Zeven mensen telde hij in totaal: vier mannen en drie vrouwen. De man die in het ufo'tje was gestapt, was er ook bij. Ze keken hem ernstig aan, maar niet boosaardig en Heinz zag dat ze er precies net zo uit zagen als mensen van de aarde. Dus ze waren of van de aarde zelf of buitenaardsen zagen er net zo uit als wij, rekende zijn gespannen brein snel voor hem uit.

De man die net in het ufo'tje was gestapt, stapte naar voren, gaf hem een hand en stelde zich voor als Everick. Hij sprak perfect Engels, net als een Engelsman, merkte Heinz tot zijn verbazing op. Heinz stelde zich stotterend ook voor en knikte verlegen naar iedereen. De mensen knikten terug naar hem. Everick nam het woord en vertelde hem dat hij iets had ontdekt wat strikt geheim was. Normaliter zou hij Heinz gevangen moeten nemen en houden of anders zijn geheugen wissen, want mensen op aarde zouden flippen als ze wisten wat er allemaal buiten hun medeweten werd gedaan buiten de aarde met ufo's. "Normaliter", herhaalde Heinz fluisterend, "dat betekent dat u dat nu niet gaat doen?". De man glimlachte en antwoordde dat Heinz immers droomde dat hij op de maan was en dat niemand zijn verhaal ooit zou geloven. "Dat zouden ze ook niet doen als ik hier fysiek was!", reageerde Heinz adrem. "Dit valt niet te geloven, ook niet als je heel open bent of zelfs goedgelovig". Daar moest de man hem gelijk in geven, maar hij zei nog wel dat als Heinz een camera bij zich had of als hij met nog iemand was, het verhaal heel anders de wereld binnen zou komen. Mensen mochten absoluut niet weten wat er op de zon en de maan gebeurde, sloot hij zijn betoog af. "Op de zon??", herhaalde Heinz ongelovig. Everick glimlachte weer en zei dat hij hem alles zou laten zien, aangezien niemand dit nog wist, ook de alternatieve media hadden werkelijk geen flauw idee van wat er écht gebeurde buiten de aarde. Die mensen waren ervan overtuigd dat ufo's

toebehoorden aan buitenaardsen. “Grotere flauwekul is echt ondenkbaar”, lachte Everick breeduit. “Buitenaardsen zitten ontzettend ver weg in andere sterrenstelsels en die kunnen hier echt niet zomaar komen, áls ze er al zijn. Want dat weten zelfs wij niet zeker”. Heinz gaapte hem verdwaasd aan. “Het komt ons goed uit dat de mensen dat denken en daar moeten wij gebruik van maken, door met hen te spelen. We laten onszelf zien met een kostuum aan, waardoor zij denken dat wij reptilianen zijn, mensen die lijken op een soort reptiel, of draakmensen. Of Grays, die kleine grijze mannekes. Dat zijn poppen, maar die worden zo goed nagemaakt, dat het net lijkt alsof ze leven”. Heinz herinnerde zich dat hij wel eens iets had gelezen over een plaatsje in Amerika, waar een paar buitenaardse mannetjes een ongeluk hadden gehad met een sterrenschip. Hij noemde het en Everick wist gelijk wat hij bedoelde. “Roswell bedoel je. Uiteraard zijn de poppenlijkjes gelijk weggehaald, want anders zou iedereen weten dat het doorgestoken kaart was. We hebben op verschillende plaatsen op aarde, onder andere in Rusland, een soort van hologrammen laten zien van min of meer goedaardige reuzen en ook insectoïden, mensen die op een insect lijken, zijn gemaakt om mensen dat te laten denken”.

Heinz wist niet meer hoe hij het had. Hij had er allemaal wel eens iets over gelezen en hij had wel eens filmpjes gezien van zogenaamde buitenaardse wezens, die mensen hadden gezien. “Is dat allemaal nep dan?”, vroeg hij ongelovig, “en geesten dan? Zijn die ook nep? Maken jullie die ook zelf?”, vervolgde hij. “Man, ik kan niet geloven dat jullie de mensen op zo’n enorme schaal belazeren. Dat is gewoon erg! Waarom mogen we niet weten dat jullie hier zitten? Doen jullie hier zulke erge dingen dan? Wat doen jullie eigenlijk?”. Nou, dat was de hamvraag en daar ging Everick gelijk op in. “Heel zuiver is het allemaal niet. Het is eigenlijk een coupe van de superrijke elite, die zichzelf nog meer wil verrijken en die hun geld vooral zeker wil stellen. Stel je voor dat ze arm werden zoals wij! Dat zou een ramp zijn voor hen. Die weten helemaal niet hoe je normaal moet leven. Ze komen wel eens hier en dan heb ik gewoon medelijden met ze, zoals ze vastgebakken zitten aan hun centen en aan hun bezittingen, terwijl ze het meeste daarvan onrechtmatig verkregen hebben, door anderen op te lichten en dat soort dingen meer”, wijdde Everick uit. “Ik werk hier ook voor het geld en niet voor mijn plezier, maar over een paar jaar, wanneer mijn contract afloopt, ben ik vrij. Dan wordt mijn geheugen gewist en kan ik mijn leven gewoon verder leiden als een enigszins bemiddeld man. Rijk hoef ik niet te worden, maar ik wil wel graag fijn leven zonder dat ik mezelf en mijn toekomstige gezin daar volledig voor hoef op te offeren”. Heinz moest hem daar wel gelijk in geven, maar vond wel dat het allemaal ver ging. De uitleg van Everick daarover was dat het in de VS heel moeilijk was om nog een beetje normaal te leven. Dan moest je keihard werken voor een baas, je kon daar iedere dag zonder opgaaf van reden ontslagen worden en dan was het nog maar de vraag of je ergens een nieuwe baan vond en je had bijna geen privacy. Het was anders dan in Europa.

Everick leek opgelucht dat hij eindelijk eens met iemand van de aarde kon praten over zijn werk. Zijn hele leven was één groot geheim en dat kon hij nu eventjes delen. Hij nam Heinz mee naar de hangar en wees de landingsbanen voor de ufo’s aan. “Mensen zeggen dat ze ook iets zien wat ze ‘moederschepen’ noemen, enorme sterrenschepen van kilometers lang ofzo, heb ik gelezen”, zei Heinz. “Is dat waar en zo ja: landen die hier ook?”. “Je stelt slimme vragen”, antwoordde Everick, “en het antwoord op je vraag is ja. Er zijn grote sterrenschepen. Die zijn niet kilometers lang zoals de mensen denken. Ook dat wordt weer gemanipuleerd, doordat ze een beetje scheef in de lucht gaan hangen, zodat ze groter lijken. Ons geheim mag echt niet worden onthuld! Die grote schepen zijn 50 tot 100 meter lang in werkelijkheid”. Dat was ook groot, dacht Heinz stiekem en hij glimlachte naar Everick, die hem toch maar mooi alles onthulde van daarboven op de maan. Hij kon de aarde van daar waar hij nu was, niet zien, want die lag aan de andere kant van de maan. Het was

er altijd donker en er brandden dan ook permanent lampen overal. LED-lampen waren het. Wel goedkoop licht, maar niet echt gezellig, dacht hij.

Everick onderbrak zijn gepeins, door hem aan te stoten en in de verte te wijzen. “Daar! Kijk daar eens, naar dat enorme gebouw met koepel”. Heinz volgde zijn wijsvinger en zag inderdaad een groot, donker gebouw met een koepelvormig dak. Wat zou dat zijn? Vragend keek hij Everick aan. “Dat is het conferentiegebouw”, zei die alsof het de normaalste zaak van de wereld was. “Conferentiegebouw?”, vroeg Heinz verbaasd, “Wie houden er daar conferenties dan? Hier helemaal ver weg van de aarde op de maan?”. “Politici en andere rijkaards”, grijnsde Everick, “die komen hier om de toekomst van de aarde te bepalen”. “Maar daarvoor hebben ze toch

allerlei soorten overleg op de aarde zelf?”, vroeg Heinz ongelovig, “De G8, tegenwoordig uitgegroeid tot G20, de Bilderberggroep en waarschijnlijk nog veel meer, want ik ben niet echt goed in politiek”, liet hij erop volgen. “Dat zijn dekmantels”, legde Everick uit en hij werd plotseling doodernstig. De grijns was van zijn gezicht verdwenen. “De mensen weten wel van al die conferenties die je noemde en daar kunnen ze niet rustig overleggen wat ze willen op aarde. Hun plannen zijn niet zo fris, maar gelukkig zijn de meningen verdeeld onder die boeven”, vervolgde hij nu cynisch. “Sommigen willen de bevolking verminderen tot een half miljard, maar dat is een beetje verouderd idee. Bovendien gaan ze dat niet voor elkaar krijgen. Mensen denken dat ze door vaccinatieprogramma’s verzwakt en uiteindelijk vermoord worden, maar dat is niet helemaal waar. Dat zijn de oude plannen uit de tijd van president Nixon (jaren ’70), maar die zijn allang bijgesteld. Eigenlijk wil de elite alleen maar de mensen in een zo groot mogelijke chaos en onzekerheid laten leven, zodat ze niet in staat zijn tot logisch nadenken en zodat hun intuïtie het ook niet doet, doordat ze zo onder druk staan”. “Maar uit wie bestaat die elite dan wel?”, vroeg Heinz, die er de logica van begon in te zien. “De top van grote multinationals als Shell, Unilever en ach, noem ze allemaal maar op. En de top van de farmaceutische bedrijven, zoals Novartis, Bayer, het Rode Kruis en je kent ze wel, denk ik he. De top van de banken, mensen met astronomische inkomens. De top van zogenaamde hulporganisaties voor het milieu, tegen armoede enzovoort. Het Wereld Natuurfonds, de VN, Greenpeace ook ... Een aantal hooggeplaatste politici, maar dat zijn geen presidenten. Wel een paar koningen en koninginnen, maar het zijn vooral de mensen die in adviesraden zitten en zich daardoor boven de regeringen wanen. Gezondheidsraden, defensieraden, dat soort denktanks en daar alleen de top van. Die willen hun posities behouden en het geld dat ze zich meestal onrechtmatig hebben toegeëigend, in de familie houden. En ze doen grote zaken op de zon”, eindigde Everick.

Heinz trilde op zijn benen. Hij had wel eens gehoord dat er een rijke elite was en dat kon je ook wel zien eigenlijk. Het was verder gewoon vreemd dat je tegenwoordig nergens meer service kreeg en alleen maar steeds meer met je portemonnee moest klaarstaan. Er tegenin gaan leverde alleen maar hoongelach op van de instanties die de mensen uitknepen. Nu begreep hij waarom: ook de meest kritische mensen legden de vinger niet precies op de zere plek! Zelfs de meest doorgewinterde activisten en ‘complotdenkers’, zoals ze genoemd werden, konden zich niet eens voorstellen wat de waarheid was achter de schermen van de aarde. Zo’n man als de Engelsman David Icke verdiende een dik inkomen met allemaal kolder over buitenaardse contacten, die zogenaamd ook nog eens

wetenschappelijk bewezen waren en er waren hele organisaties die graancirkels uitlegden. Maar die werden natuurlijk eveneens door deze klik gemaakt om de mensen in de war te maken. Deze mensen hadden immers geen geweten en het kon hun geen bal schelen of de boeren in die streken daardoor verliezen leden. Dat kwam hun zelfs goed uit, want dan hadden ze iets om mee bezig te zijn in plaats van de waarheid. En ja, Everick had gewoon gelijk: wie ging Heinz nu geloven als hij terugkwam van zijn reisje naar de maan, in zijn halfslaap ook nog, en dit vertelde? Hij mocht nog wel uitkijken ook dat hij niet in een kliniek werd opgesloten als hij zijn mond opendeed. Trouwens ... zou dat eigenlijk wel zo zijn?, bedacht hij zich opeens slinks. Zouden ze hem wel opsluiten als hij zijn verhaal deed? Dit was immers blijkbaar de échte waarheid en Everick had hem toch net op het hart gedrukt dat de alternatieve zijde niets kon doen voor de aarde, omdat zij de waarheid ook niet kenden? Als hij de vinger wél op de zere plek zou leggen, kon dat best eens betekenen dat die elite inderdaad in de penarie kwam te zitten. Ze waren met velen, dus daar zouden ze zich echt wel uit weten te redden, maar Heinz had een he-le-boel familie, vrienden en kennissen. Hij had een enorm sociaal netwerk en als hij ...

Everick haalde hem nogmaals uit zijn gedachten, door nogmaals naar het gebouw te wijzen. Ze waren het pompeuze gebouw genaderd en zagen een enorme ingang. Daarachter lag een grote, vierkante hal met een mozaïek op de stenen vloer, die een (Heinz telde de punten ervan) 16-puntige ster vormden. De ster van Vergina, dacht hij, die Griekse ster die een jaar of 20 geleden was opgegraven en die ook 16 punten had. Och die elite ook! Die hielden zich met dit soort hocuspocus bezig, allemaal wiskundige symbolen, die dan iets moesten betekenen, maar eigenlijk niet zoveel voorstelden. Tenminste dat leek Heinz, maar je kon nooit weten of het toch iets met je deed. Iets wat anders was dan iets wat je je kon voorstellen. Eerst bekijken en onderzoeken, dan conclusies trekken, corrigeerde hij zichzelf streng. Je wilt wetenschapper worden of je wilt dat niet. “Die hal is zo groot en het hele gebouw zit vol met geometrische figuren. Geen enkele vorm en zelfs geen enkel schilderij is toevallig hier. Alles heeft een diepere betekenis en kennelijk werkt dat, want deze lieden zijn al honderden jaren aan de macht en het lijkt onmogelijk ze af te zetten voor betere leiders. Het lukt soms wel even, maar niet blijvend”. “Allicht als ze zover gaan dat ze conferenties op de máán houden”, opperde Heinz. “Ja, hun geld en hun macht laten dat toe en omdat niemand het weet of zelfs maar durft te vermoeden, kunnen ze er gewoon mee doorgaan. Mensen worden wel steeds bozer en komen steeds meer in opstand, maar dat levert geen echte verandering op, omdat ze DIT hier niet weten. Alleen dán verliezen die rijkards hun macht”. Ja, dacht Heinz, die niet echt goed in geschiedenis was, maar wel eens iets had opgevangen hier en daar, vroeger was geld immers nooit belangrijk. Alles ging om grond en om status. Geld was voor degenen die geen grond en status hadden, zodat ze ook een speeltje hadden. Maar die hadden niets in te brengen in de politiek.

“Kom”, zei Everick, “Dan laat ik je zien hoe ufo’s gemaakt worden. Dat weten de mensen op aarde ook niet. Die kunnen zich niet eens voorstellen dat de ufo’s die ze zien, gewoon van de aarde afkomen en weten ook niet hoe ze gefabriceerd worden. Nee, ze werken niet met gedachtekracht en ook niet met nulpuntenergie. Dat laatste is volslagen onmogelijk, want hoe kun je uit niets, uit iets wat niet eens vibreert, energie halen? Dat hoef je niet eens te proberen, want dat kan gewoon niet, punt uit. Die Nicola Tesla uit de vorige eeuw, waarmee tegenwoordig zo geschermd wordt, had allemaal ideeën die niet werkten. Het is allemaal belazerij, die man hoorde ook bij diezelfde elite. Het is niet voor niets dat de mensen in zijn tijd niets van hem wilden weten. Die wisten meer dan de mensen van nu, denk ik soms wel eens. Tegenwoordig word je in sommige kringen al uitgejouwd als je nuchter bent en logisch denkt. Nee, er is niets mis met zonne- en windenergie. Dat zijn fabels om chaos te creëren en de mensen onzeker te maken. Het gaat ver hoor ... “, zuchtte Everick erachteraan. Heinz wilde heel graag mee om te zien hoe ufo’s gemaakt werden en liep vol

enthousiasme naast Everick naar nog een ander gebouw, dat in de verte opdoemde. Everick zag een klein autootje aan de kant van de weg staan en gebod Heinz naast hem plaats te nemen. “Och, ben ik nog vergeten je te vertellen dat we een enorme kring om de maan heen gebouwd hebben, waardoor we hier niet constant met zuurstof op onze rug hoeven rond te lopen. Een zuurstofkring hebben we hier, maar die is zeer vernuftig gemaakt en onzichtbaar vanaf de aarde. Hij zit ook niet om de hele satelliet heen, maar alleen om ons deel en is van een soort heel geavanceerd glas gemaakt, waar koper en chloor in verwerkt zijn. Daardoor wordt hij onzichtbaar, ongelooflijk gewoon! We moeten wel een beschermend pak aan, maar dat is meer vanwege de rauwe, droge lucht hier”.

Het autootje bleek op elektriciteit te lopen en al snel zagen de twee mannen de ufo-fabriek voor zich oprijzen. Het was een gebouw van gigantische afmetingen en donker, net als de andere gebouwen hier. Er was beslist geen gezelligheid of warmte te ontdekken. De mensen die hier werkten en dan ook een tijdlang woonden - jaren? - deden dat zeker niet voor hun lol. Everick had verteld dat het was om wat geld te verdienen en dat kon best, maar Heinz dacht er het zijne van. Het kon immers net zo goed zijn dat die mensen opgemerkt waren met een bepaald talent en dat ze gedwongen waren om hier naar toe te gaan. Hij hoopte voor die mensen dat ze inderdaad na een paar jaar hier te zijn geweest, vrijgelaten zouden worden en een leven konden gaan leiden. Dat niet hun hele geheugen werd gewist, maar alleen de kennis over dit hele gedoe op de maan en kennelijk ook op de zon. Zou de wetenschap zover gevorderd zijn, dat het mogelijk was dat alleen specifieke kennis werd gewist? Heinz kon niet anders dan concluderen dat hij nog een heleboel te leren had en hij begon zich af te vragen of hij dat tijdens zijn studie natuurkunde wel te weten zou komen. Everick parkeerde het autootje en ze stapten uit. Thuis in Nederland viel Heinz in een nog diepere slaap dan zijn droomslaap en zodoende stopte het verhaal even. Maar hij zou nu te weten komen hoe ufo's gemaakt werden en wat er op de zon gedaan werd, dat mensen beslist niet mochten weten ...

Even later hoorde hij iemand gedempt lachen en daarna nog iemand. Heinz moest even bijkomen totdat hij begreep dat het zijn ouders waren, die waarschijnlijk gingen slapen. Was het dan nog zo vroeg? Hij keek op zijn wekker. Het was 1:12 uur. Had hij even diep geslapen! Hij liep naar de badkamer om een glas water te halen en dronk dat leeg. Toen hij zijn kamer weer in liep, zag hij de halfvolle maan door het raam naar binnen gluren. Oh, hij was vergeten de gordijnen dicht te doen. Hij trok ze gauw dicht en ging op het bed zitten, nog een beetje verdwaasd van wat hij allemaal gedroomd had. Dat kon hij zich andere keren helemaal niet herinneren, maar nu wist hij iedere seconde nog na te vertellen. Ongelofelijk! Stel je voor dat dit alles waar was, dan was het eigenlijk zijn morele plicht om dit aan de mensen te vertellen. Maar die zouden hem niet geloven en hij zag zichzelf nog niet zozeer als martelaar eigenlijk. Nou ja, zover was het allemaal nog helemaal niet. Misschien was het zomaar wat. Als dit soort figuren echt de hele planeet voor de gek hielden, dan hielden ze hem zéker voor de gek! Wie dacht hij dat hij was? Een profeet ofzo? Natuurlijk niet, hij was gewoon Heinz, scholier-af en aanstaand student natuurkunde, zoon van Fritz en Beate, oudere broer van Toby en dat was dat. Zo en nu slapen, dacht hij erachteraan en hij ging weer in bed liggen, tevreden over zijn daadkracht. Ufo's zeg, het was om te lachen en dat op de maan! Conferenties van superrijke lieden die niet wisten hoe ze normaal moesten leven en die dús - hoezo dús? - dat geld allemaal wilden behouden en daarvoor naar de maan verkasten om daar de planeet in een ijzeren greep te houden. Grotere kolder had hij echt nog niet gehoord. Hij lachte in zichzelf, draaide zich om en ... viel onmiddellijk in slaap.

Het leek wel of hij in zijn slaap opgewacht werd, want hij was net vertrokken en hop! daar had je Everick weer. Hij stond naast Heinz voor de ufo-fabriek. Heinz zei: "Luister, m'n beste. Ik wil best alles hier met je zien ofzo hoor, geen probleem. Maar je maakt mij niet wijs dat dit alles klopt! Ammehoela, echt waar, dit is te gek voor woorden!". Hij wilde erbij lachen, maar kwam niet verder dan een droge rasp. Tegenover hem stond ... een enorme hoop schimmels, want Everick had, terwijl hij naar hem luisterde, het rolluik die toegang gaf tot de fabriek opengerold door ergens op een knop te drukken. Die hoop schimmels stonk niet een uur, maar wel een jaar in de wind en daarbuiten. Heinz stond aan de grond genageld en wist niet of hij moest niezen, hoesten of hard wegnemen. En dus deed hij niets. Hij bleef stil staan, helemaal verbluft dat hij zich weer had laten beetnemen door dat zootje met die ufo's van ze. Nou, hij zou ze wel eens laten zien dat hij de sterkste was, want als hij hier niet wilde zijn, dan ging hij gewoon over iets anders dromen. Hoe je dat deed, wist hij niet echt, maar als je slaappillen nam, droomde je helemaal niet, meende hij zich te herinneren van ergens een les op school. Hij zou wel even gaan zoeken. Wie weet hadden ze thuis ergens in het medicijnkastje slaappillen liggen. Maar dan moest hij wel eerst wakker worden en dat lukte hem niet bepaald. Na een paar minuten vechten met zichzelf gaf hij zich over, maar alleen voorlopig. Zodra hij uit zichzelf wakker zou worden, zou hij op zoek gaan naar slaappillen en ze desnoods midden in de nacht gaan halen bij een apotheek die nachtdienst had. Hij was de baas over zijn leven en zo was het. Toch?

Everick glimlachte naar hem en het scheen Heinz toe alsof hij hem begreep. Even be kroop hem een enge gedachte: zou hij hier beland zijn door middel van net zo'n droom als hij zelf nu op dit moment had? Deze droom betekende toch niet dat hij ook zijn leven kwijt was en dat hij nu zijn jaren daar op die kale, onheilspellende maan mocht gaan doorbrengen? Ver van zijn familie en zijn vrienden? Hoe hij daaraan ging ontkomen, wist hij niet, maar dát hij eraan zou ontsnappen wist hij zeker. Hij vroeg het aan Everick en die antwoordde gelukkig dat dit de eerste keer was dat er iemand een ufo van hen gevolgd was. Andere mensen waren nog nooit op die manier op de maan gekomen. Goeie, dacht Heinz: hoe kan Everick mij eigenlijk zien? Hij is toch fysiek en ik ben in mijn droom? Hij vroeg het en Everick bleef raadselachtig. "Je komt er nog wel achter", zei hij eenvoudig en hij gebaarde hem naar

binnen in de stinkende en walmende fabriek. Achter hem deed hij het rolluik weer dicht en Heinz voelde zich misselijk en draaierig worden in de dikke lucht. Er hing iets pafferigs in de fabriek. Waar deed hem dat toch aan denken? Ja, hij wist het opeens: *paddestoelen*. Als die een beetje oud waren en je kneep erin, dan kwam er zo'n rookachtig iets uit en daarvan hing de lucht hier vol. Hij moest zijn haren morgenochtend maar extra goed wassen, anders stonk hij zelf nog net zo als die tent hier. leuw!

Zijn ogen wenden langzaam aan het duister in de fabriek en hij begon van alles te ontwaren: lange tafels met - ja hoor - paddestoelen in dozen gekweekt, dozen op de grond en in kasten en helemaal aan het einde van de lange fabriekshal één, nee twee, nee zelfs drie ufo's van ongeveer hetzelfde formaat als het scheepje dat hem hier had gebracht. Rechts van de tafels aan het einde van de hal en ook rechts van de opgestelde ufo's was een soort

metaalfabriek met een heuse smeltoven. Dat was vast een hoogoven, dacht Heinz, die zoiets nog nooit van dichtbij had gezien. Daar werden de karkassen natuurlijk gemaakt, wat anders. Links van de ufo's was een technologie-afdeling met lichtjes en dashboards en een heuse simulatiecabine. Heinz werd enthousiast, want dit was zijn domein: natuurkunde en knutselen met techniek. Hij deed niets liever en stond al te popelen om eens even zo'n ufo in elkaar te zetten. Everick keek hem tevreden van opzij aan en als hij het goed zag, ook met een beetje respect. Zelf was Everick een jaar of 30, schatte Heinz en wie weet of hij wel de kans had gehad om iets te studeren of een vak te leren. "Hoelang ben je hier eigenlijk al, Everick?", vroeg hij hem, terwijl hij zich naar de man draaide. "Té lang", antwoordde Everick, "een jaar of vijf denk ik". "En hoelang moet je nog blijven?", hield Heinz aan. "Nog een jaar of twee of drie, dat hangt van mezelf af en ook van het werk zelf", grijnsde Everick terug. "Nee je hoeft niet bang te zijn: ik word hier niet vastgehouden. Ik heb hier zelf voor gekozen en ja, ik heb gestudeerd. Op een lager niveau dan jij, maar ik ben ook een techneut". Heinz was opgelucht dat te horen en hoopte dat het waar was. "Gelukkig", zei hij kort en hij maakte aanstalten om snel naar de technologische afdeling toe te lopen. "Ho ho", hield zijn gezelschap hem tegen, "eerst even hier kijken, denk ik. Hoe de buitenkant van een ufo wordt gemaakt, komt daarna. Ja ik weet dat dat onlogisch is, maar je moet eerst weten wat de brandstof van een ufo is".

"Pádestoelen?", griezelde Heinz ongelovig. "Jep, maar niet de hele schimmels. Je ziet dat we ze helemaal laten rijpen. Dan komt die stofwolk eruit. Daardoor planten ze zich voort en krijgen we weer nieuwe planten. Daarna plukken we de paddestoelen en koken we ze in water met Himalayazout. Weet je ook weer waarom dat spul zo duur is". "Wat is Himalayazout?", vroeg Heinz. "Oh, zout uit de Himalaya. Daar zit een speciale soort kalium in en dat hebben de paddestoelen nodig om tot brandstof te dienen. Goed, ze koken dus in water met dat zout en dan worden ze geperst tot een soort plak. Dat laten we een tijdje rijpen totdat het opzwellt en dan gaat het in de tank. Die zit hier", wees Everick naar de achterkant van één van de ufo's. We zetten een voorraadje met schimmelkisten binnenin de ufo en de rest gaat direct in de tank". Heinz gruwelde bij het idee en vroeg Everick wat er dan zo geweldig aan paddestoelen met water en die heel-speciale-soort-kalium was, dat die ufo's zo snel deed dansen in de lucht. Hij hield niet van

luchtverfrissers, maar in dit geval zou hij gráág een hele bus daarvan in de fabriek leegspuiten. Mensen, wat een stank zeg! Hij was er nog lang niet aan gewend. “Kalium, fosfor en zwavel”, antwoordde Everick leuk. “Fosfor om snel te ontbranden, zwavel om lang te branden en kalium om het vuur stabiel te houden. Het water heeft tot doel om de schimmels flink te laten opzwellen, zodat er mooi ver mee gereisd kan worden. Het is niet zo ingewikkeld hoor!”. “Maar maar waarom rijden onze auto’s op aarde dan niet op schimmelpoep?”, vroeg Heinz vertwijfeld. “We hebben toch zo’n enorm milieuprobleem! Zou dit een oplossing kunnen zijn of zouden we daar te veel van nodig hebben misschien voor zoveel auto’s?”.

Everick hielp hem uit de droom: “Nee, het zou een fantastisch idee zijn en er zijn manieren om de boel niet zo te laten stinken, wees maar niet bang. Dat gebeurt later in de ufo zelf, daar wordt de geur geneutraliseerd met speciale filters. Maar de rijke elite is niet erg slim en wel boerenslim. Ze willen gewoon houden wat ze hebben en ze willen ook vooral de hele toestand op aarde houden zoals die is. Dan hoeven ze niet zo na te denken. Dan komen ze gewoon hier om de waarheid te onderdrukken en blijven ze speculeren met kantoren en andere gebouwen om de prijs daarvan kunstmatig hoog te houden. Ze zijn hier nu ruim 40 jaar bezig, vanaf 1973”. Everick zag dat er een schok door Heinz heenging. “Jep, sinds de oliecrisis in 1973, zolang zit de elite hier en nou ja, wij eigenlijk, mensen zoals mijn collega’s en ik”. Die elite was dus bang voor crises! Nou, hij zou de boel wel mooi op stelten zetten, zodra hij het hele verhaal had gehoord en hij zou de mensen wel wakker schudden. Crisis was waar ze bang voor zijn, nou, crisis konden ze krijgen, dacht hij opstandig. “Maar wat gebeurt er dan op de zon?”, vroeg Heinz gretig. “Dat zien we morgen wel”, antwoordde zijn begeleider, “Volgens mij heb je eerst wat slaap nodig. Anders ziet iedereen je moeheid morgen en gaan ze vragen stellen. Dit kun je nu nog niet vertellen. Dat moet je pas doen wanneer je het hele verhaal weet”. Hij strekte zijn handpalmen naar Heinz uit en die viel en viel en viel ... naar beneden, verder, verder en nog verder ... totdat hij weer in zijn bed viel met een onzachte smak. Klaarwakker was hij. Het was drie uur, leerde een blik op de wekker hem. Hij liep naar beneden om een appel te nemen, at die op en besloot nog een paar uur echt te gaan slapen. Hij viel weg in een diepe, droomloze slaap, die duurde totdat hij beneden fanfare hoorde spelen. O ja, herinnerde hij zich moeizaam: het was feest in de stad vandaag vanwege het 1000-jarige bestaan ervan. Opstaan luie Heinz, sprak hij zichzelf streng toe, en hup naar het feest. Hij stond op, liep naar de badkamer waar hij een uitgebreide douche nam en kleedde zich aan. Hij stonk niet naar de schimmels, viel hem op. Hoe dat kon, begreep hij niet helemaal, maar hij was er blij om. Er wachtte hem een drukke zaterdag in de stad.

Het was al bijna 12 uur toen Heinz gedoucht en ontbeten had. Zijn ouders hadden hem een briefje achtergelaten dat ze met Toby en Marijn de stad in waren. Hij belde één van zijn vrienden, William, maar die nam zijn telefoon niet op. Ze zouden al wel in de stad zijn, dacht Heinz. Hij pakte zijn jas en vertrok op zijn brommer de heuvel omlaag en daarna weer omhoog én nog een keer omlaag richting het centrum van de stad. Frankfurt had een gezellig, middeleeuws centrum vlakbij de rivier de Main en de Goethe-Universiteit waar hij straks ging studeren, lag daar vlakbij. Van veraf hoorde hij al muziek en alle straten stonden bomvol geparkeerd met auto's en toeristenbussen. Heinz hield niet echt van plekken waar te veel mensen waren, maar het was wel een bijzonder feest vandaag. Er waren het hele jaar door festiviteiten, maar dit was het hoogtepunt.

Hij vond zijn vrienden in één van de zijstraatjes van het centrum en ze liepen wat rond om naar theatervoorstellingen te kijken. Frankfurt was de stad waar Johann Wolfgang von Goethe geboren was en omdat *Faust* zijn bekendste werk als toneelschrijver was, werd dat uiteraard opgevoerd. Goethe was ook wetenschapper en zelfs staatsman en dat was overal goed te zien. De jongens vonden het ook leuk om naar hun favoriete band te luisteren. Het was gaaf om die in het echt te zien, zomaar in je eigen stad en de sfeer was super bij het publiek. Na afloop van het programma van hun favoriete band gingen de jongens even naar het grote plein. Daar zat een waarzegger helemaal uitgedost in Arabische kleding en hij had er duidelijk zin in. Hij maakte er geen geheim van dat hij geen medium was, maar wel een beetje handen kon lezen. En de 5 euro die hij daarvoor vroeg en voor een heleboel grappen die hij daarbij maakte, gingen naar een heel goeie stichting voor weeskinderen. De jongens lieten hun handen dus lezen en maakten er een flinke lolbende van, zodat het hele plein opgeschrikt werd en iedereen opeens naar de waarzegger wilde. Goede zaken voor de stichting en dat mocht wel, dacht Heinz tevreden. Ze groetten de waarzegger joviaal en liepen weg om ergens wat te gaan drinken in een van de gezellige cafeetjes die het centrum van Frankfurt rijk was. Onderweg ernaar toe liepen ze Heinz' ouders met Toby en Marijn tegen het lijf. Die hadden een

dierenshow gezien, waar ze bijzondere dieren hadden kunnen bekijken. Een flamingo had Toby zachtjes in zijn vinger gebeten en trots liet die de beet zien. “Dat heeft niet iedereen!”, zei hij tevreden. Marijn vond de kamelen die er ook waren, het leukst en had een ritje mogen maken op één ervan. Hij liet de foto’s zien aan de grote jongens, die de kleintjes knuffelden en toen tegen Heinz’ ouders zeiden dat ze rond vijf uur wel thuis zouden zijn - ongeveer. En inderdaad kwam Heinz om kwart over vijf aantuffen op zijn brommer. Hij hielp zijn moeder met koken en aan tafel werd er gezellig nagepraat over het feest.

Toby was ‘s middags toen ze weer thuiskwamen, naar Marijns huis gegaan en at daar mee. Hij mocht er ook logeren en vond het leven die dag geweldig cool. Heinz was het hele ufo-avontuur totaal vergeten. Na het eten ging hij nog wat chatten met zijn vrienden en wat gamen totdat hij moe werd en ging slapen. Toen dacht hij opeens weer aan de maan met al zijn geheimen achterop. Hij was er nog steeds lang niet van overtuigd dat wat hij te zien had gekregen waar was, maar hij was nu eenmaal nieuwsgierig. En als iets hem interesseerde, dan was het wel de bouw van een echte ufo! Wie deed hem dat na? Wees nou eerlijk. Stel je voor dat hij straks na de uitleg van Everick hier op zijn kamer een ufo in het klein kon nabouwen! Daar deed hij het zeker voor en mocht het allemaal waar blijken te zijn, dan kon hij altijd zijn netwerk inschakelen om die waarheid onder het grote publiek te verspreiden. Heinz vond dat er al genoeg kolder werd verteld over buitenaards leven. Hij had zelfs hele sites vol met *channelings* gevonden: mensen die beweerden dat ze met buitenaardse ‘wezens’ (het woord alleen al, hij gruwelde erbij) konden praten - en ook dat anderen dat niet konden, hoe arrogant - en die sites stonden vol met ontzettende quatsch. Allemaal volkomen loze voorspellingen in wollige wartaal en hij kon er met zijn hoofd niet bij dat er blijkbaar een heleboel mensen waren, die dat allemaal volgden en er moed uit putten. Het leek hem logischer en zinvoller ook om gewoon eens de mensen op te zoeken, maar als er zoveel volwassen mensen waren die zo eenzaam waren dat ze niemand hadden om mee te praten, was dat misschien lastiger dan het hem toescheen. Daar maakten deze zogenaamde channelaars handig misbruik van, zo dacht Heinz erover. Hij hoopte dat hij zijn leven lang zoveel vrienden zou hebben als hij nu had en hij zou zijn best blijven doen om die vriendschappen goed te houden.

Hij kleepte zich om, poetste zijn tanden in de badkamer en ging in bed liggen, wetende dat Everick hem weer stond op te wachten in de stinkfabriek op de donkere, kille maan. Heinz gaapte eens en viel onmiddellijk in slaap. Hij sliep altijd goed, maar deze dagen was het bijzonder. Zodra hij in slaap was, stond hij inderdaad weer in de ufofabriek op de maan met Everick naast zich. Die legde hem voorzichtig uit dat hij het was, die de jongen die kant op haalde met een plan. Daarna legde hij zijn wijsvinger op zijn mond als teken dat er verder niet over gepraat kon worden. Heinz vond het wel mysterieus allemaal, maar het was niet eng. Everick was een geschikte kerel, die hem maar mooi alles uitlegde en nooit ongeduldig werd door zijn vragen of ongeloof. “Kom, laten we nu maar gaan kijken naar de buitenkant van de ufo’s”, zei zijn gids grijnzend. “Die wordt gemaakt van een legering, een combinatie van metalen. Daardoor zijn ze zo licht en kunnen ze zo charmant dansen in de lucht”. Okee, laat maar zien, dacht Heinz, ik ben benieuwd of ik dat na kan maken. Misschien is het wel ontzettend ingewikkeld en onmogelijk om te maken. Dan is het ook moeilijker om Evericks verhaal aan de mensen te vertellen, maar goed, zover was hij nog niet. De mannen liepen naar de achterkant van de grote loods die de fabriek was en sloegen toen rechtsaf richting het metaalgedeelte. Ja, er stond inderdaad een echte hoogoven, constateerde Heinz verheugd. Het stond erop: *blast furnace*, het Engelse woord voor hoogoven. Everick liet hem de metalen zien die erin werden samengesmolten: aluminium, kobalt, een blauwig metaal, en een laagje roestvrij staal voor de buitenkant van de ufo, tegen roest. “Wow”, liet Heinz zich ontvallen, “dat is ontzettend gaaf allemaal, maar hoelang gaat zo’n ufo eigenlijk mee? Die dingen moeten lange reizen maken, naar de

maan en kennelijk ook naar de zon. Er schijnt dan wel een vacuüm te zijn in het universum, maar ze lijden vast onder die reizen”. “Een jaar of 20 tot 30 meestal”, antwoordde Everick. “Het ligt eraan hoever en hoeveel ze moeten reizen. Er zijn lijndiensten direct naar de zon of via de maan naar de zon en weer terug. Daar worden die kleintjes vooral voor gebruikt. De grote sterrenschepen, die meestal moederschepen worden genoemd door de mensen, worden eigenlijk net zo gemaakt, maar dat is een stuk ingewikkelder. De fabriek voor moederschepen is een stuk verderop hier op de maan”. Everick wees met zijn hand een richting op. “Wil je die fabriek ook nog zien of weet je nu wel hoe het werkt, denk je?”. Heinz knikte dat hij het voorlopig wel even genoeg vond. “Ik heb veel informatie te verwerken en ik kreeg vanavond opeens het idee om zo’n kleine ufo na te maken. Zo’n grote gaat me zéker niet lukken en een kleintje vast ook niet, als je daar een hoogoven voor nodig hebt. Maar je weet nooit wat er nog te regelen valt straks op de universiteit of misschien vind ik wel een fabriek in het Ruhrgebied, waar ik mijn ijzertjes even in mag hangen. Ik kan heel vriendelijk kijken”, voegde hij eraan toe, terwijl hij druk met zijn ogen knipperde. Everick lachte erom en nam de jongen mee naar de tafels waar de metalen verder in elkaar geslagen werden en bewerkt tot de vormen van een ufo. Dat was nog een hele sinecure om na te maken, maar ook als het niet lukte, had hij het mogen zien en dat was ook al geweldig.

Ze liepen naar de linkervleugel van de fabriekshal, waar het technologische deel van de ufo’s gefabriceerd werd. Het bestond uit een soort dashboard net als in een auto, maar dan geavanceerder en een motor. Eigenlijk leek het wel op het dashboard van een vliegtuig, al was het eenvoudiger tot zijn verbazing. “Het zijn lijndiensten”, legde Everick uit. “Die ufo’s hoeven niet allerlei manoeuvres te kunnen maken. Ze vliegen recht op hun doel af en dat is het”. Heinz zag een soort van rondomknop zitten, net als op een joystick. Daarmee kon de ufo dus kopje duikelen en op en neer dansen. De motor leek op die van een aards voertuig met een koeling erbij en een olievatje, maar ook de motor van een ufo was eenvoudiger. Er waren grote pompen om de luchtdruk te regelen. Het waren er vijf en Heinz verwachtte dat die behoorlijk wat werk zouden hebben, aangezien een ufo een enorme snelheid kan ontwikkelen en er in het vacuüm in het geheel geen luchtdruk was. Wie wist hoe je je dan zou voelen? Hij had zich daar nog niet mee beziggehouden en moest de vraag schuldig blijven. Sjongejonge, dacht hij, dit zou mooi zijn als we dit systeem ook voor auto’s konden gebruiken. Die zouden dan niet meer zo hopeloos duur zijn, maar hoeveel zou de brandstof eigenlijk kosten en hoe milieubelastend was dit hele gebeuren? Hij vroeg het Everick, die antwoordde dat het een stuk milieubewuster was dan autogas of benzine en ook dan een elektrische auto. De schimmels groeiden vanzelf en konden in enorme hoeveelheden geproduceerd worden. Er hoefden alleen maar af en toe een paar mensen even langs te lopen om te kijken of ze al klaar waren en ze dan laten koken en samenpersen. Alles werd machinaal gedaan. Heinz zag nu de kookinstallatie, waar hij de dag tevoren overheen gekeken had. De paddestoelen kwamen daar geheel automatisch in, werden door een machine in een gigantische soort pan gegooid, waar ook automatisch wat water en Himalayazout werd toegevoegd en daarna werden ze alweer volautomatisch op een plateau gelegd, waar ze werden geplet en waar ze konden drogen. Tenslotte werden de grote plakken in kleine stukjes verdeeld en ja hoor: daar stond een groot filter dat de geur er uithaalde. Precies zoals Everick verteld had. Hoe hij dat na ging maken, wist Heinz nog niet echt, maar hij keek zijn ogen uit.

Everick loodste hem daarna naar de uitgang. “Poppetje gezien, kastje dicht”, zei hij met een grijns. Binnen een paar seconden stonden ze buiten. Heinz haalde een paar diepe teugen zuurstof in zijn longen. “En nu de zon!”, riep hij uit, “ik voel het, ik weet het!”. Everick nam hem mee naar de plek waar de ufo een paar dagen geleden was geland, vulde de tank met *paddestoelenpoep*, zoals Heinz de brandstof ervan had gedoopt en nam nog een paar dozen ervan mee als voorraad. “Is dat genoeg voor de hele reis naar de zon?”, vroeg hij ongelovig. Everick knikte en gebod hem in te stappen.

“Dat reist vast een stuk comfortabeler dan toen je er achteraan vloog”, zei hij met een knipoog. Nu was het Heinz’ beurt om te knikken. “Hé Everick, jij praat met een Brits accent, maar de eerste keer dat we elkaar ontmoetten, had je het over de VS. Ben je daar opgegroeid dan?”, vroeg hij zijn chauffeur. “Jij met je slimme vragen”, antwoordde die, “Nee ik ben gewoon een Brit, maar ik ben wel in de VS geweest en daar komen de meeste mensen die hier werken, vandaan. Vandaar die vergelijking. In Engeland is het leven ook niet echt gemakkelijk overigens”. Heinz stond nog aan het begin van zijn leven, maar hij had niet de illusie dat het allemaal van een leien dakje zou gaan, ook al kwam hij gelukkig uit een welvarend gezin. Hij ging naast Everick in het ufoetje zitten, dat eigenlijk alleen maar uit een cockpit bestond. Everick haalde een stapeltje sandwiches uit zijn zak en begon ervan te eten. “Dat hoeft jij nu even niet”, zei hij, “maar ik wel, anders haal ik het niet tot de zon”. Hij haalde ook een thermosfles tevoorschijn, waar waarschijnlijk iets van thee of koffie in zat en dronk eruit. Heinz zag dat er ook een toilet was in de ufo. De reis zou dus wel een flink aantal uur duren of zelfs dagen, verwachtte hij, maar daar zat hij naast. “Klaar voor de start?”, vroeg zijn begeleider. Ja, knikte de jongen, “Laten we gaan, ik kan niet wachten om naar de zon te gaan. Hé wacht eens eventjes! Everick, ik zit mijn verstand niet echt te gebruiken hier. De zon, die is toch een klein beetje warm, zo’n paar miljoen graden, heb ik me laten vertellen? Daar kun je toch zelfs niet in de buurt komen?”. “Daar komt de aap uit de mouw”, antwoordde de man. “Wees maar niet bang: de zon is niet heet, die is zelfs best koud eigenlijk. De stralen ervan worden opgewarmd door de buitenste sferen van de aarde, bijvoorbeeld de dampkring. Daarom zou het logisch zijn als het overal ongeveer hetzelfde weer was op aarde. Kleine verschillen, maar niet zo groot als nu het geval is. Het is de maan die de warmte van de zonnestrallen weer voor een deel wegtrekt. Het is hier niet zo koud, dat heb je al gemerkt he? Soms geeft de maan ook weer warmte af aan de aarde en dan krijg je hittegolven. Het heeft allemaal te maken met het aantrekkings- en afstootmechanisme van de maan ten opzichte van de aarde. Jah, ik weet het: dit moet je even verwerken. Ik zal je de tijd geven, terwijl we alvast vertrekken”.

Hij startte de motor van de ufo met een gewone sleutel net als een auto en zachtjes zoefden ze de lucht in. “Weten je collega’s dat we ervandoor gaan? En komt er niet toevallig net nu een ufo van de zon, waar we een mooie botsing mee riskeren?”, vroeg Heinz een beetje benauwd. Everick lachte breeduit. “Joh nee natuurlijk niet! Ik weet wel wat ik doe hoor en ja, de bemanning van de maan weet dat we nu vertrekken en waarheen. We zitten allemaal in het plot”. Het *plot* ... wat zou dat betekenen?, vroeg de jongen zich af. Hij begon wel een idee te krijgen, maar hij zou het wel zien. Even geduld opbrengen was een schone kunst. Nog even en hij zou gewoon op de zon zijn! Wie had dat ooit durven denken? Everick zette een soort van radio aan en zachtjes deinde de jongen mee op de muziek. Wat vloog dat dingetje snel en geruisloos op die paddestoelenpoep! Stel je eens voor dat auto’s ook zo zouden rijden, dat zou gewoon fantastisch cool zijn. Hij stelde zich voor dat hij op de Autobahn was en knoerthard richting München zou rijden. In een uur was hij er en dat was wel even 400 kilometer. Geen vervuiling, geen herrie ... Als dit allemaal waar was, dan zou hij er wel voor zorgen dat deze pulp ook op aarde bekend zou worden, wacht maar.

Het uitzicht was overweldigend. Op grote afstand was de grote blauwe planeet nog te zien en ja, ook van deze kant was die echt helemaal prachtig blauw. Tenminste op de plekken waar zee was. Verder was hij meer beige en wat groenig af en toe. Hij zag overal sterrenhopen die de weg verlichtten en Venus kwam eraan. Na een minuut of 20 was die alweer weg ook. Bruinig was hij, *niks an* vergeleken bij de aarde! Zou je nou Mars ook nog kunnen zien?, dacht Heinz en hij probeerde achterom te kijken. De maan zat ertussen, het lukte helaas niet. Vóór hem zag hij Mercurius al opdoemen en die was ook al zo saai. Een beetje beige, iets lichter dan Venus en inderdaad leek het er niet op dat het er heet was, dat moest hij Everick nageven. Kometen zag hij ook. Die hadden ook een baan, wist hij

en dat leek nu te kloppen. Het waren er gelukkig maar een paar. Heinz moest er niet aan denken dat het er meer waren, want die dingen konden ook behoorlijk inslaan op een bewoonde planeet. Dan waren hele werelddelen in één klap verdwenen. Dat zou met Atlantis gebeurd zijn, had hij wel eens gelezen. De meeste mensen geloofden niet dat dat land, of zelfs werelddeel bestaan had, maar Heinz vond dat je beter openminded kon zijn. Je wist de waarheid immers niet, dus was het zaak om te onderzoeken en niet om gelijk alles te ontkennen. Hij keek nogmaals achterom en zag een klein puntje van Mars helemaal in de verte. De verdere planeten van ons zonnestelsel waren eerder minder goed dan beter te zien vanaf dit punt, vlakbij Mercurius. Die raasde nu al langs en binnen 10 minuten waren ze er voorbij. Ongelofelijk, wat ging dit supersnel! Hij voelde niets in zijn hoofd of waar dan ook van de snelheid en vond dat heel bijzonder. Hij richtte zijn blik eens op de pompen en zag dat ze nu niet veel deden. Toen ze opstegen, was dat anders geweest, herinnerde hij zich. Toen gingen ze enorm tekeer. Dus als er geen luchtdruk was, viel er ook niets te regelen blijkbaar. Hij zou het eens nazoeken thuis in zijn boeken en op het internet. Misschien wist iemand het wel. Wat hij ook ergens gelezen had, was dat Hitler ufo's had. Hij vroeg Everick of die daar meer van wist, maar die was er niet zeker van of dat waar was. Hij dacht van wel, maar zij op de maan wisten ook niet alles. Wat hij wel wist, was dat er nooit iemand met een spaceshuttle op de maan geweest was. Dat was bedrog en hij had gehoord dat vooral Louis Armstrong daar ontzettend boos om was geweest en had bedreigd met een proces. Daarna was hij zelf bedreigd en durfde hij zijn mond niet meer open te doen. Met de raket van de jaren '60 waren ze naar de Zuidpool gegaan, naar Antarctica en daar had hij de Amerikaanse vlag moeten planten. Mensen hadden later gezien dat er dingen niet klopten aan de maanfoto's, zoals de schaduwen en de wind die er overduidelijk stond, maar die er op de maan niet was. Miljarden dollars kostten die missies steeds en die dienden als dekmantel voor het systeem met de ufo's, dat er later kwam. En voor dat systeem moesten de mensen zo ontzettend veel belasting betalen. Daar gingen alle gelden naar toe en de winst van de onderneming, die overigens niet astronomisch was, ging regelrecht in de zakken van de elite. "Tijd om daar verandering in te brengen", besloot Everick zijn betoog, "tijd dat de mensen weten wie hen regeren en waar het geld heen gaat. Daarom hebben we jou hierheen gehaald. We hebben een soort hologram van je hier gehaald. Daardoor lijkt het alsof je in een droom bent, maar eigenlijk ben je dat niet en daarom had je deze nachten zoveel slaap nodig. Bovendien herinner je je alles nog wanneer je wakker wordt. Dat heb je ook opgemerkt!".

Dus dat was het. Dat zat erachter: de mensen die op de maan werkten, hadden er genoeg van dat alleen zij wisten hoe het systeem werkte en de hele verdere planeet niet. Mensen waren tegenwoordig zo overbelast dat ze helemaal niet meer in staat waren tot nadenken over het leven. Wilden ze geld bij de gemeente? Hier hadden ze het. Wilde de belasting nog meer dan anders? Huppa, daar ging het geld. Kreeg je minder rechten? Nou ja, dat was dan zo ... Voor de gekste dingen werd belasting geheven en nog veel ook. Verkeersboetes waren torenhoog geworden en op school kon er niets meer georganiseerd worden voor de kinderen, omdat er geen geld was. Steeds meer mensen zakten erbij in, doordat ze het harde werken niet meer volhielden. Ja, vroeger moest je zes dagen per week werken, maar toen was de hele sfeer anders. Je had nog een familie en een vriendenkring en op het werk was het ook wel weer gezellig. Dat was tegenwoordig niet meer. De mensen telden de uren om weer zo snel mogelijk naar huis te gaan en dat was voor veel mensen ook nog weer een urenlange reis - twee keer per dag. Je kon niets anders meer doen dan werken, want als je thuiskwam, was het al donker en dan moest je nog koken en eten ... Heinz had geluk dat zijn familie in de stad woonde en dat zijn vader thuis werkte. Dat hij een moeder had, die alleen bij tijden werkte en die verder het huishouden deed. Voor veel mensen was het leven een heel stuk zwaarder, dat had hij bij sommigen van zijn vrienden wel opgemerkt.

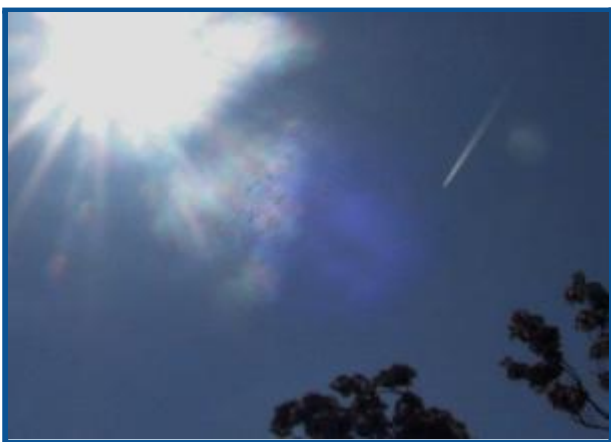
Voor hem werd de zon steeds groter. Nee, hij was niet warm: de zon was koud! Het was ongelofelijk, maar dus waar. Er kwamen wel stralen vanaf, die hem enige pijn aan zijn ogen deden. Hij zag een supergroot stuk in de lucht dat ultraviolet van kleur was. Er werd gezegd dat mensen die kleur niet konden zien, maar Heinz meende het wel te zien: gewoon een beetje blauwig paars en dan licht, geen compacte kleur. Dat stuk lucht zoog een stuk van de zonnestrallen op. “In zonlicht zitten alle kleuren, zoals je weet. Het violet wordt opgezogen door het ultraviolet in de lucht”, legde Everick uit. “Violet zuivert en dat doet zonlicht nu niet meer. Daardoor krijg je snel last van je huid als je lang in de zon ligt en door dit ultraviolet zijn er kleine gaten in de ozonlaag van de aarde gekomen. Niet door de industrie, hoewel die ook niet echt bevorderlijk voor het milieu is”. Heinz wist niet wat hij moest zeggen over zoveel bedrog. Dit vond hij zelfs erg, want als licht niet meer zuiverde, dan bleef je ziek als je ziek werd. Dan kon je niet meer beter worden. Hij schrok bij de gedachte: het was ook alweer waar, maar hierover had hij nog nooit iets gelezen. De mensen wisten dit blijkbaar niet. Het zou niet meer zolang duren totdat ze gingen landen, dacht hij en hij had gelijk. Everick reikte hem een pak aan en gebaarde dat hij dat moest aantrekken. Hij haalde een automatische piloot uit het dashboard van de ufo, vertrok richting het toilet en nam ook eenzelfde pak mee. Even later kwam hij terug met het pak aan. Heinz was er nog mee aan het worstelen en kreeg hulp van de volwassen man. “Hé, andere keren waren dingen die ik nodig had, er gelijk, maar dit pak moest ik echt aantrekken net als op aarde”, merkte hij verbaasd op. “Ja, je bent etherisch, zoals je in je slaap bent, maar ook een hologram en dus moet je dat pak toch beter aantrekken”, antwoordde hij. Op Heinz’ vraag hoe koud het eigenlijk was op de zon, zei hij: “Wel een beetje koud, maar dat merk je niet in dat pak, echt niet. Het beschermt fantastisch en je bent nog steeds etherisch, dus je voelt sowieso geen kou of warmte”.

O ja, dat was waar ook, bedacht Heinz. Hij voelde zich moe en draaierig. Hij had gehoopt dat hij zijn hele bezoek aan de zon in één stuk slaap kon doen, maar dat lukte beslist niet. De reis had bijna een uur geduurd, zag hij op zijn horloge dat hij was vergeten af te doen die avond en hij had echt even wat slaap nodig. Everick zag het en liet hem naar de aarde verdwijnen. “Tot later!”, riep hij de jongen na, die net als de voorgaande keren met een bonk op zijn bed neerviel. Klaarwakker, net als anders en met enorme dorst. Heinz haalde een glas water uit de badkamer en dronk dat in één teug leeg. Toen ging hij weer in bed liggen om te slapen. Hij viel gelijk in een diepe slaap ... Over een

paar uur zou hij te weten komen wat er nou allemaal gedaan werd aan 'zaken' op de zon. Hoeveel beter kon het leven zijn?

Nadat Heinz een paar uur diep en verkwikkend geslapen had, viel hij weer in een droom. Weer zo'n lucide droom, zoals hij die in de afgelopen nachten ook had gehad. Het betekende dat Everick hem omhoogtilde naar de maan, eh nee, naar de zon deze keer. Dat was ook zo: ze waren onderweg naar de zon en toen ze er in de buurt kwamen, was hij zo moe en draaierig geworden, dat hij niet meer verder kon. Hij zou dan nu wel op hetzelfde punt weer terechtkomen, dacht hij. En zo ging het inderdaad. Hup, daar stond hij weer in de ufo van Everick, de Britse man die op de maan werkte, en ze waren gewoon op hetzelfde punt gebleven. Toch waren er op aarde een paar uur verstreken. Heinz vroeg zijn begeleider hoe dat kon en die legde het uit. "Wij kunnen een soort lussen in de tijd maken, waardoor je, net als op je televisie, een film even stop kunt zetten. In het echt is dat dan geen film, maar een gebeurtenis. De wetenschap is veel verder dan je denkt hoor, Heinz! Het vervelende is alleen dat je dat niet leert straks, bij je studie natuurkunde. En ook niet in een andere tak van wetenschap". "Misschien bij literatuurwetenschappen wel", lachte Heinz. "Daar leer je het als iemand er een literair en goed verkocht boek over geschreven heeft". "Messcherp ben je weer", lachte Everick terug, "en wie weet heb je nog gelijk ook. Schrijf er maar een boek over, wie weet leren de toekomstige studenten literatuurwetenschappen het dan nog! Zou wel een mooie bak zijn, want dan denken de mensen dat het een verhaal is. Maar misschien dat er dan een slimbo rondloopt, die het gaat uitproberen! Je weet het nooit met mensen".

Heinz tuurde voor zich uit om te zien of hij al iets bijzonders kon ontwaren op de zon. Vooral stralen en fel licht zag hij eigenlijk en Everick had een soort beschermend rolluik over de ramen aan de voorkant in de ufo laten vallen. Straks moesten ze ook een speciale bril op, vertelde hij. Die was sterker dan een zonnebril. En verder was het deel waar er op de zon gewerkt wordt, in zijn totaliteit afgeschermd voor de zonnestrallen, plus mensen droegen een beschermend pak dat weer anders was dan het maanpak. De jongen kon zich er geen voorstelling bij maken dat de zon koud was. Hij had altijd overal gelezen dat je al nauwelijks naar de maan kon eigenlijk, vanwege de hitte van de zonnestrallen en nu ... nu bleek de hele waarheid gewoon omgekeerd te liggen! Hoe was het mogelijk, hij moest er een beetje om lachen dat ze zo dom werden gehouden op de aarde. Eén keer had hij iets gelezen over dat de zon koud zou zijn, maar degene die dat geschreven had, werd volledig uitgejouwd. Die durfde voorlopig zijn mond niet meer open te doen, maar mooi dat hij gelijk had! Tegenwoordig werd je dan misschien niet ter dood veroordeeld, als je iets beweerde wat niet overeenstemde met dat wat anderen geloofden, maar je kwam gewoon niet door de weerstand van de mensen heen. Zo was vooruitgang nog steeds net zo erg geblokkeerd als ze altijd was geweest, filosofeerde Heinz.

Hij tuurde nog eens naar de zon en nu zag hij iets! Ja, hij ontwaarde echt iets en wel een heel grote pikzwarte kap. Het ding was misschien wel honderden, maar zeker tientallen kilometers groot. Daaronder bevonden zich dus mensen! Daar was iets te doen, maar wat zou dat toch zijn? Hij pijnigde zijn hersenen, maar kon niets verzinnen. Zouden ze iets doen met de stralen van de zon? Ze hadden toch iets gemaakt in de lucht om de zon heen, wat de violette stralen opslurpte, had Everick verteld. In de regenboog en in licht zat wel

de kleur violet, dus ze haalden waarschijnlijk niet alles eruit. Zouden ze daarmee ultraviolette

straling creëren voor kankertherapie? Als ultraviolet het omgekeerde was van violet, dan kon dat niets anders betekenen dan dat die bestralingen - chemotherapie dus - giftig waren en dat er mensen waren die dat wisten. Dat mensen doelbewust vergiftigd werden in plaats van genezen met dat ultraviolet. “Everick”, vroeg hij ernstig, “worden die violette stralen van de zon, die tot ultraviolet worden omgebouwd, nog ergens voor gebruikt eigenlijk?”. Hij noemde het woord chemotherapie nog niet, want dat vond hij te ver gaan. Everick beaamde het. “Ja, die worden gebruikt in dat wat we ‘geneeskunde’ noemen. Tegen kanker zogenaamd, voor chemotherapie”. Heinz geloofde zijn oren niet. “Dat zat ik net te denken, maar ik durfde het niet te zeggen, omdat ik het te ver vond gaan! Worden ze voor nog meer doeleinden gebruikt?”. “Voor alles waar ultraviolette straling voor wordt gebruikt. X-rays, röntgenstralen, voor apparaten op vliegvelden die jezelf of je hand scannen. Die poortjes waar je doorheen moet lopen, ook bij de rechtbank en soms bij een ambassade wordt ultraviolette straling gebruikt. Bij het bestralen van voedsel, echt voor alles worden deze stralen gebruikt. En ze zijn zwaar giftig! Dat weten heel veel artsen en wetenschappers niet eens, die lezen nooit eens een behoorlijk boek. De bewijzen dat deze straling giftig is, zijn toch enorm opgestapeld, maar deze mensen blijven maar beweren dat de aarde plat is”, gnufte Everick. “En o wee als je geen arts bent. Dan word je voor dom versleten. Vooral als je een alfastudie hebt gedaan of geen universitaire studie. En de mensen denken nog steeds dat artsen God zijn. Hoe dom kun je eigenlijk zijn?”. Hij hief zijn handen in de lucht om aan te geven dat er echt niet met de mensen te praten was. “Vastgeroest zitten ze, allemaal. Misschien dat die ultraviolette straling dat wel met ze doet, wie zal het zeggen?”, concludeerde hij. Heinz dacht dat het iets anders moest zijn. “Ik denk dat het angst is, angst voor het onbekende”, zei hij zacht. “Angst om ergens in te geloven, als dat je wereldbeeld op de kop zet. De meeste mensen hebben het ontzettend zwaar met alleen al werken en overleven. Waarom dacht je dat al die vaders niets in huis doen? Ik heb geluk met mijn ouders, want mijn pa werkt thuis en doet wat hij leuk vindt. Boeken over techniek schrijven. En mijn moeder werkt alleen af en toe. We hebben genoeg geld en we wonen fijn. Maar ik zie de ouders van mijn vrienden wel. Die zijn allemaal overbelast en staan op springen. Als er maar even iets verandert in hun leven, zakken ze erbij in. Niet iedereen heeft het geluk fijn werk te kunnen of mogen doen en niet iedereen kan freelancer zijn of ondernemer. De mensen zijn bang voor verandering, want ze zijn bang dat ze het dan niet meer aan kunnen allemaal”. Moet je zien hoe ik praat en ik ben pas 18, dacht hij er grimmig bij. “We leven in een volledig op hol geslagen samenleving. Niemand kijkt meer naar een ander om, de eenheid onder de mensen is weg. Iedereen sluit zich op in z’n huis en mensen zitten dan die domme channelings te lezen, waar zogenaamde ‘buitenaardse wézens’ ons wel even vertellen wat we moeten doen en dat ze hierheen komen. Nou, ze zijn er nog steeds niet en laten we dat vooral zo houden”, besloot hij.

“Dus onder dat gigantische zwarte dak werken mensen!”, vervolgde hij. Everick knikte kort. Zo leuk was het allemaal niet, maar dat zou die jongen die op zijn leeftijd al zo wijs was en zoveel wist, straks wel zien. Hij had wel met hem te doen eigenlijk, dat hij hem alles moest laten zien. Die bittere waarheid over wat er op de zon werd uitgespookt en wat dat voor gevolgen had voor wat er op aarde allemaal gebeurde. Maar hij moest het toch aan iemand laten zien! Alle werknemers op de zon én de maan waren het erover eens geweest: dit moest de wereld in, hoe dan ook. De mensen moesten weten dat ze voor niets zo overbelast waren, dat ze voor niets zo hard moesten werken en zo onder druk stonden. Je kon het de mensen nou wel verwijten dat ze allemaal een mooi huis wilden, fijne vakanties en een vette automobiel, maar geef ze eens ongelijk? Mocht je dan geen mooi leven hebben? Als die elite eens een paar passen aan de kant ging, moest je dan eens kijken wat er dan mogelijk was. Er was meer dan genoeg geld voor iedereen om goed te leven. Er waren manieren om ecologisch te leven, te wonen, auto te rijden en zelfs te vliegen! Waarom mochten de mensen

dat dan niet? Gewoon omdat dat stelletje ouwe zakkenwassers, die niet eens wisten hoe je gelukkig kunt leven, steeds meer geld en bezit voor zichzelf wilden? Everick had geen boodschap aan dat soort mensen. Moest het plan mislukken, dan werd de hele crew natuurlijk ontslagen. Maar iedereen vond dit zó erg, dat ze het toch probeerden. Misschien ontkwam er dan wel iemand van hen aan de geheugenwisser en kon die het verder aan de mensen vertellen.

Het ufoetje kwam vlakbij de zon en Everick gaf het zonnepak aan Heinz. Hij zette de automatische piloot weer aan en verdween in het toilet, net als toen ze naar de maan hadden gevlogen. Het pak was zwart en leek zwaar, maar als je het vasthield, was het zo licht als een veertje. Alleen wel ingewikkeld met allerlei sluitingen. Heinz begon weer te worstelen met het pak, maar deze keer had hij het al aan, toen Everick uit het toilet kwam. Die keek hem met een bewonderende blik aan en controleerde of alles goed zat. “Jep”, zei hij, “je bent een zonneman geworden, al voordat je op de zon bent geweest”. Hij nam de besturing weer over van de automatische piloot en zette de landing in. “Hou je vast, want dit gaat niet zo netjes als op de maan”, waarschuwde hij de jongen naast zich. Inderdaad gleden ze niet zachtjes de landingsbaan op, maar hobbelden ze eroverheen. Kennelijk was het op de zon met al die straling niet mogelijk om een vlakke weg te maken. Meestal landden ufo's zo in één keer op de grond en kon dat ook zonder landingsbaan, maar hier leek het alsof ze reden. Bij navraag aan Everick bleek dat te kloppen. “Alles gaat hier stroef door die enorme straling”, legde hij uit. “zelfs een ufo kan niet zo makkelijk landen”.

Even later stapten de mannen het gevaarte uit en de zon op. Wat een ervaring, dacht Heinz, ik sta nu gewoon op de zon! Wie zou dat ooit geloven? Was ik maar fysiek en kon ik maar foto's maken. Helaas lukte dat nu niet en dat zou de verspreiding van het ufoverhaal heel moeilijk maken, bedacht hij sip. Hij had dan wel een groot netwerk om zich heen van familie en vrienden, maar wie zei dat die het al zouden geloven? Hij had deze dagen immers aan niemand iets toevertrouwd van wat hem was overkomen? Hij wist niet eens waar hij moest beginnen en het was druk geweest in Frankfurt met het jubileumfeest. Stil volgde hij de dertiger de landingsbaan af. Ze waren al onder de zwarte kap, waar wel iets van de zonnestrallen doorheen kwam, zodat de ruimtes binnen schaars verlicht waren. Er was alleen op sommige plekken nog elektrisch licht aanwezig, zag hij. Of misschien waren dat wel zonnestrallen die doorgelaten werden, wie zou het zeggen? Nee, het waren wel lampen. Dus er was iets van een elektrisch systeem om licht te verkrijgen op de maat van mensen. Tja logisch ook. Waar was je tegenwoordig zonder elektriciteit? De mannen gingen een kleine deur door van zwaar metaal gemaakt, die langzaam achter hen dichtviel door een dranger. Ze kwamen in een grote, weer schaars verlichte ruimte, die wel op een fabriekshal leek. Ze liepen er doorheen en kwamen uit bij een soort kantine. Daar stond het vol met mensen, vooral mannen en een paar vrouwen. Ze stonden vrolijk met elkaar te praten, maar verstomden toen ze Everick met Heinz zagen aankomen. Heinz zag dat ze blij keken, maar niet durfden te juichen. Er was vast ergens iemand daar, die niet van hun plan wist. Hij groette iedereen in het algemeen. Everick bestelde een sandwich en een kop koffie en ze liepen door. Iedereen wist wat ze gingen doen: naar de plek waar alles gebeurde.

Die was niet ver weg, nog een paar hallen door en ze kwamen weer buiten. Nog steeds onder het zwarte dak, maar daar waren een soort van gaten in de grond. *Mijnen* dacht Heinz. Enorme apparaten - een soort jaknikkers maar dan heel groot - die iets uit de grond haalden en mannen die via ladders naar beneden en omhoog gingen. De meesten hadden pauze en stonden in de kantine, maar een paar gingen door met het werk. Dat kon zeker niet gestopt worden, want die machines haalden iets uit de grond en dat ging natuurlijk door. Everick liet hem een enorm reservoir zien, waar het spul in werd gegoten vanuit de jaknikkers. Zwart, dik vloeibaar spul was het. “Aardolie!”, riep hij uit. “Waarom heb ik dat niet eerder bedacht. Wat kon het anders zijn? Aardolie ... Eh dan

moet er dus ook gas worden gedolven, neem ik aan?”. Everick knikte en wees met zijn hoofd naar een plek verderop. Een groot, zwaar beschermd gebouw met hekken eromheen en grote ronde opslagvaten, net als voor benzine. “Ongelofelijk!”, haspelde de jongen, die geen woorden had voor wat hij zag. “Maar Everick, er is toch genoeg aardolie en gas op aarde? Waarom halen ze die troep hier vandaan?”, vroeg hij verbaasd. “Ja”, zei zijn gids, “Maar ik zei toch: de elite wil meer en meer geld verdienen. Ze speculeren met de olie en het gas en ze kopen gebouwen op, waarmee ze speculeren. Ze doen alsof ze ze verkopen, maar verkopen ze niet echt, waardoor de prijzen van vastgoed hoog blijven. Huizen, kantoren, alles! Alles wordt kunstmatig peperduur gehouden, zodat alleen deze rijke oom Dagoberts er toegang toe hebben en verder iedereen arm blijft. Het is een zieke wereld, ik kan het zelf ook nog steeds amper geloven”, antwoordde hij op verbitterde toon. “Dit wilde ik je laten zien, want ik vind - wij vinden - dat de mensen op aarde dit alles moeten weten. De dictatuur is hier zo streng dat je niet eens andere mensen kunt leren kennen. Als de leiding ziet dat ze staan te praten met iemand die ze niet kennen, vliegen ze er zo uit en dan zijn ze voor niets hun jaren kwijt hier op de zon en daar op de maan. Daarom ben ik er alleen. We hebben iets gedaan, waardoor jij en ik moeilijker zichtbaar zijn voor mensen. Alleen het personeel weet dat we er zijn, verder niemand. Ik kan je om die reden ook niet alles helemaal van binnenuit laten zien, vooral niet hier op de zon. Dat moet en zal verborgen blijven voor de mensen”, besloot hij.

Heinz begreep het en knikte verdrietig. “Ik heb genoeg gezien hoor”, reageerde hij monter. “Hoe ik dit aan de mensen moet vertellen, weet ik niet. Deze dagen heb ik zelfs mijn vrienden en familie niets verteld. Ik weet zo gauw geen ingang!”. “Die weten wij wel”, antwoordde Everick bedachtzaam. “Er is een krant in jouw stad, die dit wel durft te publiceren. Die hebben al eerder bijzondere zaken verteld en als je het als een literair verhaal aanbiedt, niet als droge feiten, zullen ze het wel doen”. “Een literair verhaal?”, reageerde Heinz verbaasd, “eh ... dat weet ik zo snel niet hoor!”. Everick tastte in zijn broekzak en gaf hem een klein boekje. Het was een notitieboekje, zag Heinz en er zaten geprinte vellen papier in. “Dat is het verhaal”, zei de man eenvoudig. “Als je dit aan de *Frankfurter Allgemeine* geeft, aan de journalist die erin staat vermeld, dat komt het goed. Dan publiceren ze dit verhaal in een paar delen. Daar ga jij op in op jouw blog en op de sociale media. Jij gaat proeven doen en proberen een maquette te maken van die kleine ufo’s die je gezien hebt en waar je in gezeten hebt. Heb je alles goed onthouden?”. De jongen knikte. Ja, hij was goed in natuurkunde en techniek en het dashboard van de kleine ufo kon hij dromen. Hem zo namaken dat hij het echt deed, kon hij niet, maar een maquette moest wel lukken. Een paar van zijn vrienden zouden het vast leuk vinden om dat samen te doen, verwachtte hij.

De jongen haalde eens diep adem. “Dus dit was het he”, zei hij langzaam. “Ik zie je niet weer, tenzij dit plan gaat lukken en de mensen in opstand komen tegen de elite. Ik hoop dat het lukt, want ze staan allemaal onder zware druk. Ik hoop echt dat het gaat lukken. Aan mij zal het niet liggen. Ik wil jou niet over een paar jaar terugzien zonder dat je weet wat je allemaal gedaan hebt op de maan en de zon!”. “Ik ook niet”, antwoordde Everick langzaam. “En ja, ik moet nu afscheid van je nemen en maar hopen dat alles goed komt. Ik wens je enorm veel succes. In het boekje dat je van me kreeg, staan een paar aanwijzingen, wat ideeën die wij hier hadden. Misschien moet je beginnen met je vader eens te vragen of hij iets weet over ufo’s. Dan heb je een ingang. Het lukt je wel, ik voel het. Dit gaat lukken, Heinz! Ik weet het gewoon. Deze uitbuiting van de hele mensheid heeft zijn langste tijd gehad. Het is een bizar verhaal, maar je zult stuiten op mensen die het toch geloven. Want er is anders toch geen uitleg voor al die extreem verhoogde belastingen? Dat alles af en toe iets duurder wordt, allá, maar ieder jaar zoveel, dat is niet meer uit te leggen. De elite heeft zichzelf in het nauw gebracht door te ver te gaan in haar hebzucht. Ja het gaat je lukken! Ik wens je ontzettend veel succes en we volgen hier het nieuws! Ga nu gauw, voordat iemand ons ziet. Tot ziens op aarde”.

Heinz knikte nog een verbaasd “tot ziens” en hij werd teruggestraald naar zijn bed in Frankfurt. Zoals iedere keer viel hij weer vrij hard neer en was hij klaarwakker. Het boekje had hij inderdaad bij zich, wat knap van die mensen daarboven op de zon! Hij zwaaide nog even, hoewel hij niet wist of Everick hem nog zag. Eerst slapen, dacht hij. Hij was wel wakker, maar ook erg vermoeid door alles en hij had rust nodig om alles even te verwerken. De jongen viel, zodra in hij bed ging liggen, in een diepe, droomloze slaap met zijn plannen klaar om de mensen alles te vertellen over de grootste criminele uitbuiting ooit op aarde en zelfs buiten de aarde.